

೫೦ ನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ | ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತೈ ನಮಃ | ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ | ಸಿದ್ಧನು—
ನಾಮಧಾರಕನೆ ! ಈ ಮೊದಲು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅಗಸನ ಕಥೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿರುವೆನಷ್ಟೇ ! ||೧||
ಅವನು ದುರಂಧರವಾದ* ರಾಜ್ಯಸದವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸುವ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಶ್ರೀಗುರುವು ಪ್ರಸನ್ನ
ನಾಗಿ ವರವನ್ನಿತ್ತನು ||೨|| ಆ ಅಗಸನು ಮೈಲಂಭ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ವಿದುರಾನಗರ (ಬೀದರ)ದಲ್ಲಿ
ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಒಳಗೊಂಡು ಮಹಾನಂದದಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ||೩|| ಇಂತು ಆ ಯವನ
ರಾಜನು ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆತನಲ್ಲಿರುವ ಕುದುರೆ, ಆನೆ, ಅಪಾರವಾದ ಧನ ಮತ್ತು ಕಾಲಾಳುಗಳಿಗೆ ಪರಿ
ಮಿತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ||೪|| ಜಾತಿಹೀನನಾದರೂ ಆತನ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯ ವಾಸನೆಯತ್ತು. ಅದರಿಂದ ದಾನ-
ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವರನ್ನು ಸಮನಾಗಿ ಕಾಣುವನು. ||೫|| ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರ
ದಿಂದ ಆತನ ಹೆಚ್ಚಾದ ಭಕ್ತಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮೇಲಿತ್ತು. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಯಾವ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೂ
ಆತನು ಉಪದ್ರವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ||೬|| ಆ ರಾಜನ ಮನೆಯು ಪುರೋಹಿತನು- “ನಾವು ಮೈಲಂಭ ಜಾತಿಯವರು.
ದೇವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನಿಂದಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಆತನಿಗೆ ಕಲಿಸುವನು. ||೭|| “ಹೀಗಿದ್ದು ನೀವು ಅವರ ಸೇವೆ
ಮಾಡುವಿರಿ. ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ದೋಷವು ಬರುವುದು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಜಾತಿ ಧರ್ಮದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು
ತಕ್ಕದ್ದು. ಅದರಿಂದ ಅಪಾರವಾದ ಪುಣ್ಯವು ಲಭಿಸುವುದು. ||೮|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯು ಮಂದಮತಿಯು.

*ಹಿಂದೆ ೯ನೆ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಗಸನಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗುವಿಯೆಂದು ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಕಥೆಯುಂಟು.

ಅಂತೇ ಅವರು ಕಲ್ಲು ಪೂಜೆ ಮಾಡುವರು. ಕಲ್ಲು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಗಿಡ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ದೇವರೆಂದು ಭಾವಿಸುವರು. ||೯|| ಆಕಳಿಗೆ ದೇವರೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಬೆಂಕಿ, ಸೂರ್ಯರಿಗೆ ದೇವರೆನ್ನುವರು. ಅಲ್ಲದೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳಿಗೂ ನದಿಯ ನೀರಿಗೂ ಪವಿತ್ರವೆಂದೂ ದೇವರೆಂದೂ ತಿಳಿಯುವರು. ||೧೦|| ಇಂತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮಂದಮತಿಗಳು. ನಿರಾಕಾರವಾದುದನ್ನು ಸಾಕಾರವೆನ್ನುವರು. ಮೈಲಂಭರು ಸಾಕಾರವನ್ನು ಭಜಿಸಿದರೆ, ಅಧೋಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವರು.” ||೧೧|| ಹೀಗೆಂದು ಯವನಪುರೋಹಿತನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಹಿತವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಿದನು. ||೧೨|| ರಾಜನು ಪುರೋಹಿತನನ್ನು ಕುರಿತು— “ನೀವು ನಮಗೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನಂಬಲಾರೆ. ಅಣು-ರೇಣು-ತೃಣ-ಕಾಷ್ಠಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇಶ್ವರನು ಪೂರ್ಣನಾಗಿರುವನು. ||೧೩|| ಸೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲವೂ ಈಶ್ವರನದು. ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮವಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನು ಆತನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿರುವನು. ಎಲ್ಲ ಮತ-ಪಂಥದವರಿಗೂ ದೇವನು ಒಬ್ಬನು. ಆದರೆ ಮತ-ಮತಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ತರ್ಕಭೇದವುಂಟು. ||೧೪|| ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯು ಪಂಚಭೂತಗಳಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಪೃಥ್ವಿ, ಆಪ, ತೇಜ ಮತ್ತು ವಾಯುಗಳು ಆಕಾಶದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ||೧೫|| ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭೂಮಿಯು ಒಂದು. ಕುಂಬಾರರು ಮಣ್ಣು ತಂದು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರು. ||೧೬|| ಆಕಳುಗಳು ಹಲವು ವಿಧವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಹಾಲು ಬೆಳ್ಳಗೆ ಒಂದೇ ವರ್ಣದ್ದಾಗಿರುವುದು. ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಬಂಗಾರವು. ಅದರಿಂದಾಗುವ ಅಲಂಕಾರಗಳು ಹಲವು ಬಗೆಯವು. ||೧೭|| ಅದರಂತೆ ದೇಹಗಳು ಭಿನ್ನವಾದಾಗ್ಯೂ ಪರಮಾತ್ಮನು ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿ, ಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿರುವನು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನು ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿದ್ದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನೀರಿನ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಚಂದ್ರನಂತೆ ||೧೮|| ದೀಪವು ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ಬತ್ತಿಗಳನ್ನು

ಹಚ್ಚುವರು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮೊದಲಿನ ದೀಪದಂತೆಯೇ ಆಗುವವು. ಭಿನ್ನಭಾವವು ಎಲ್ಲಿದೆ? ||೧೯|| ಒಂದು ಬಾರದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಣಿಗಳನ್ನು ಸೋಣಿಸುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರವು ಒಂದೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ಭಿನ್ನಭಾವವನ್ನು ಮಾಡಕೂಡದು. ||೨೦|| ಅದರಂತೆ ಜಾತಿಗಳು ಹಲವು, ಆದರೆ ಅನೆಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ದೇವನು ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿರುವನು. ಅಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಭಾವವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದು. ||೨೧|| ಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ದೇವರಂತೆ ಪೂಜಿಸುವರೆಂದು ನೀವು ಅನ್ನಬಹುದು. ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲೂ ಆ ವಿಶ್ವಾತ್ಮನು ಒಬ್ಬನೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಾಸವಾಗುವನು. ||೨೨|| ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯು ಅಜ್ಞ ಜನರ ಕಾರ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವ ಹೇಳಿಕೆಯು ಪ್ರಸಿದ್ಧವದೆ. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಆತ್ಮಾರಾಮನ ಪೂಜೆಯು ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ||೨೩|| ಅಂತಃಕರಣವು ಸ್ಥಿರವಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಮೆಯ ಗುರುತು ಮಾಡುವರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾರಾಯಣನೆಂದು ಹೆಸರಿಸಿ, ಆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪೂಜಿಸುವರು. (ಕಲ್ಪೆಂದು ಯಾರೂ ಪೂಜಿಸುವುದಿಲ್ಲ) ||೨೪|| ಅವರನ್ನು ನೀವು ನಿಂದಿಸುವಿರಿ. ಆದರೆ ದೇವನು ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಪರಿಪೂರ್ಣನೆಂದು ಹೇಳುವಿರಿ. ತಮ್ಮ ಮತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅನ್ಯಮತವನ್ನು ದ್ವೇಶಿಸುವದೇಕೆ? ||೨೫|| ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಜ್ಞಾನವಂತರು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ರೀತಿ ನಡತೆಗಳಂತೆ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಜಾತಿಗಳ ಜನರು ವರ್ತಿಸುವರು. ||೨೬|| ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ರಾಜನು ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ಪುರೋಹಿತನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆತನ ಪುಣ್ಯವು ಹೆಚ್ಚು. ದೇವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮೇಲೆ ಆತನ ವಿಸ್ವಾಸವು ಬಹಳ. ||೨೭|| ಆ ರಾಜನು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಬೀದರ ನಗರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಪ್ರಜಾಪಾಲನೆಯನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತ ರಾಜವೈಭವವನ್ನು ಭೋಗಿಸುತ್ತಿರಲು, ಆತನ ತೊಡೆಗೆ ಒಂದು ಕುರವು ಹುಟ್ಟಿತು. ||೨೮|| ಹಲವು ಪ್ರಕಾರದ ವೈದ್ಯರು ಬಂದು ಆ ಕುರುವಿಗೆ ಔಷಧವನ್ನು ಲೇಪಿಸುವರು. ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ

ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ಅದರ ಪೀಡೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅರಸನು ಮಹಾ ದುಃಖದಿಂದ ಕಷ್ಟಪಡುವನು ||೨೯|| ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಗಾಣಗಾಪುರದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅರಸನು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ||೩೦|| “ಇಲ್ಲಿ ಮೈಲಂಥರು ಬರುವರು. ಆದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಉಪಭಾದೆಯುಂಟಾದೀತು. ಈಗ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವೆವು. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗದು. ||೩೧|| ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಮಹಿಮೆಯು ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ, ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಮೈಲಂಥರು ಬರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ವ್ಯವಹಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗೌಪ್ಯವಾಗಿ ಇರುವದು ಒಳಿತು.” ಎಂದು ||೩೨|| ಮುಂದೆ ಈಶ್ವರನಾಮ ಸಂವತ್ಸರವು ಬಂದಿತು. ಗುರು ಗ್ರಹವು ಸಿಂಹ ರಾಶಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಗೋದಾವರಿ ತೀರ್ಥವು ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಯಾತ್ರೆಯ ನೆವದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ||೩೩|| ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಹೇಳಿದುದೇನಂದರೆ,—“ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಬೇಗನೆ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅರಸನು ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯಲು ಬರುವನು. ಅದ್ದರಿಂದ ಬೇಗನೆ ಗೋದಾವರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ ” ಎಂದು ||೩೪|| ಆ ಮಾತು ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಯವನ ರಾಜನು ಬಂದರೆ ಏನಾಗುವುದು ? ||೩೫|| ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರು. “ಏನಾಗುವದೋ ನೋಡಬೇಕು. ನೃಸಿಂಹಸರಸ್ವತಿ ಗುರುಗಳು ಇರುವರು. ಅವರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುವರು” ಎಂದು ಗೊತ್ತು ಪಡಿಸಿದರು. ||೩೬|| ಇಂತು ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಗಾಣಗಾಪುರದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿವೆತ್ತು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಯವನರಾಜನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಯಿತು. ||೩೭|| ಕುರುವಿನ ನೋವಿನಿಂದ ರಾಜನು ಬಹಳೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟನು. ಉತ್ತಮವಾದ ಹಲವಾರು ಔಷಧಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ವ್ಯಾಧಿಯು ದೂರಾಗಲಿಲ್ಲ. ||೩೮|| ಆಗ ಅರಸನು ಮನದಲ್ಲಿ—

“ ಸ್ಪೋಟಕವಂತೂ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿತು. ವೈದ್ಯರಿಂದಂತೂ ದೂರಾಗುವ ಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ||೩೯|| ಅನಂತರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಈ ವ್ಯಾಧಿಗೆ ಉಪಾಯವೇನು ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, “ಅರಸನೆ ! ಇದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವೆವು. ಮನಮುಟ್ಟು ಕೇಳಿಕೊ ||೪೦|| ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವು ವ್ಯಾಧಿರೂಪದಿಂದ ಪೀಡಿಸುವದು. ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದಾನಧರ್ಮ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ ವ್ಯಾಧಿಯು ದೂರಾಗುವದು. ||೪೧|| ಅಥವಾ ಒಳ್ಳೇ ಸತ್ಪುರುಷನನ್ನು ಭಾವಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ಆತನ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿರೂಪ ಅಮೃತದಿಂದ ನೆಟ್ಟಗಾಗುವದು. ||೪೨|| ಸತ್ಪುರುಷರ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅರವತ್ತು ಜನ್ಮಗಳ ಪಾಪಗಳು ಹೋಗುವವು. ಅನಂತರ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿನ ರೋಗವೆಲ್ಲಿಯದು ? ಸ್ಪೋಟಕ ಮೊದಲಾದ ಹೊರಗಿನ ಚರ್ಮರೋಗಗಳು ಕೂಡಲೆ ದೂರಾಗುವವು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ||೪೩|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಅರಸನು ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. “ನನಗೆ ಯವನನೆಂದು ಅನ್ನಬೇಡಿ. ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ದಾಸನು ||೪೪|| ಪೂರ್ವಾಪರ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಶ್ರೀಗುರುಚರಣಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಿರ.ವೆ, ಆದರೆ ಪಾಪಮೂಲಕವಾಗಿ ಯವನಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸಿದೆನು; ||೪೫|| ಒಂದು ಪೂರ್ವವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ನನಗೆ ಬೇಗನೆ ನಿರೂಪಿಸಬೇಕು. ಮಹಾನುಭಾವರ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅದಾರ ರೋಗವು ದೂರಾಯಿತು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ||೪೬|| ಅರಸನ ವಚನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರು. “ಆ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಕೂಡದು. ಅದಕ್ಕೆ ಏಕಾಂತಸ್ಥಲ ಬೇಕು. ||೪೭|| ನೀವು ರಾಜರು. ಮೈಲಂಛ ಕುಲದವರು. ಎಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಂದಿಸುವರು. ನಾವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ್ದರಿಂದ, ಏನು ಹೇಳೋಣ” ಎಂದರು. ||೪೮|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವಚನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಯವನರಾಜನು-“ನನಗೆ ಜಾತಿಯ

ಆಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು.” ಎಂದನು. ||೪೯|| ಇಂತು ಅರಸನ ಮನಸ್ಸು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಅನುತಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅನಂತರ ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ||೫೦|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು-“ಅರಸನೇ, ಪಾಪವಿನಾಶಿ ಸ್ಥಾನವು ಒಳ್ಳೆಯದು. ವಿನೋದಾರ್ಥವಾಗಿ ನೀವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ||೫೧|| ಆ ಸ್ಥಾನವು ಉತ್ತಮವಾದದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತವು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದರು. ||೫೨|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವಚನವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದನು. ಪಾಪವಿನಾಶಿ ತೀರ್ಥಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೇಗನೆ ಹೊರಟನು ||೫೩|| ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಆ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದೊಡನೆ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಯತಿಯು ಬಂದನು. ||೫೪|| ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಅರಸನು ಭಾವಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಿಸಿದನು. ಸ್ನೋಟಕವನ್ನು ಆ ಯತಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಇದನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವ ಉಪಾಯವೇನು ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ||೫೫|| ಆತನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಯತಿಯು-“ಮಹಾನುಭಾವರ ದರ್ಶನದಿಂದ ನಿನಗೆ ನೆಟ್ಟಗಾಗುವದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ||೫೬|| ಅಲ್ಲದೆ “ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಒಂದು ಆಖ್ಯಾನವನ್ನು ವಿತ್ತರಿಸಿ ಹೇಳುವೆ. ಮನವನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸಿ ಕೇಳು” ಎಂದೂ ಹೇಳಿದನು ||೫೭|| “ಉಜ್ಜಯಿನಿ ಎಂಬುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣವು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದುರಾಚಾರಿಯು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಜಾತಿ ರೀತಿಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಮನಬಂದಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ||೫೮|| ತಾನು ಮದೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಡನೆ ರವಿಸುವನು. ಸ್ನಾನ-ಸಂಧ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಅನ್ಯಮಾರ್ಗದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ||೫೯|| ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇಂತು ದುರಾಚರಣೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪಿಂಗಲಾ ಎಂಬ

ವೇಶ್ಯೆಯೊಡನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೂಡಿರುವನು. ||೬೦|| ಸ್ನಾನ ಸಂಧ್ಯಾದಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಹಗಲಿರುಳು ವೇಶ್ಯಾಗಮನ ಮಾಡುವನು. ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಣ್ಣುವನು. ಒಟ್ಟಾರೆ ನಷ್ಟನೆಂದೆನಿಸುವನು. ||೬೧|| ಹೀಗಿರಲು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುನಿಯು ಬಂದನು. ಅವನು 'ಋಷಭ'ನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮಹಾಯೋಗಿಯು ||೬೨|| ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಅವರೀವರ ಸಾಸ್ವಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಮಂದಿರದ ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ||೬೩|| ಕೂಡ್ರಲು ಉತ್ತಮ ಪೀಠವನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಪೋಡಶೋಪಚಾರಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮೊದಲು ಅರ್ಘ್ಯ ಪಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗಂಧಾಕ್ಷತೆಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರು ||೬೪|| ಹಲವು ವಿಧದ ಸುವಾಸನೆಯ ಹೂಗಳಿಂದ ಆ ಯೋಗಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿಮಳ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರು. ||೬೫|| ಚರಣಾರ್ಥವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಇಬ್ಬರೂ ಕುಡಿದರು. ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪಕ್ವಾನ್ನಗಳನ್ನು ಯೋಗಿಗೆ ಉಣಬಡಿಸಿದರು. ||೬೬|| ಊಟ ಮಾಡಿಸಿ, ಕೈ ತೊಳೆಯಿಸಿದರು. ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಮಂಚವನ್ನು ಆತನ ಶಯನಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರು. ||೬೭|| ಆತನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಈವರೂ ಭಕ್ತಿಭಾವನೆಯಿಂದ ಆತನ ಪಾದಸೇವೆ ಮಾಡಿದರು. ||೬೮|| ಯೋಗೀಶ್ವರನು ನಿದ್ರಿಸ್ತನಾದನು. ಈವರೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ನಾಲ್ಕೂ ಪ್ರಹರದ ವರೆಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಭಾವದಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರು. ||೬೯|| ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಯಿತು. ತಾಪಸಿಯು ಸಂತೋಷಹೊಂದಿದನು. ಅವರೀವರ ನಿರೋಪವನ್ನು ಪಡೆದು ಸಂತುಷ್ಟಮನದಿಂದ ತನ್ನ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ||೭೦|| ಹೀಗೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕೆಲ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದನು. ಆತನ ಶರೀರದಲ್ಲಿನ ತಾರುಣ್ಯವು ಹೋಗಿ, ಮುಪ್ಪು ಆವರಿಸಿತು. ||೭೧||

ಮುಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಮರಣವುಂಟಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ ವೇಶ್ಯಾ ಪಿಂಗಲೆಯಾದರೂ ಮರಣವನ್ನೈದಿದಳು. ಹೀಗೆ ಈರ್ವರೂ ಪಂಚತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ||೭೨|| ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮಗಳ ಬಂಧನದಿಂದ ರಾಜವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವಾಯಿತು. ದಶಾರಣ್ಯವಕ್ಕೆ ಅಧಿಸತಿಯಾದ ವಜ್ರಬಾಹುವಿನ ಉದರದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನು. ||೭೩|| ಆ ವಜ್ರಬಾಹುವಿಗೆ ಸುಮತಿಯೆಂಬವಳು ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹುಟ್ಟು ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದಾಯಿತು. ||೭೪|| ಆ ವಜ್ರಬಾಹು ರಾಜನ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಜನ್ಮತಾಳಿದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅರಸನು ದೊಡ್ಡ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ||೭೫|| ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ರಾಣಿಯ ಸವತಿಗೆ ಬಹಳೇ ಸಿಟ್ಟು ಒಂತು. ಸವತಿಗೆ ಮಗುವಾಯಿತೆಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಹಿಡಿದಳು. ||೭೬|| ಅವಳು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಯತ್ನದಿಂದ ಸವತಿಗೆ ಹಾವಿನ ವಿಷವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅದರಿಂದ ಅರಸನ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೈಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ವಿಷವು ಭೇದಿಸಿತು. ||೭೭|| ದೈವಯೋಗದಿಂದ ಅವಳು ಮರಣಕ್ಕೀಡಾಗಲಿಲ್ಲ. ತೀರ ದಾರುಣವಾದ ವಿಷವು ಭೇದಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಮೈತುಂಬ ಹುಣ್ಣುಗಳಾದವು. ಅವಳು ತೀರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಭೋಗಿಸಹತ್ತಿದಳು ||೭೮|| ಅವಳು ಹಡೆಯುವಾಗಲೂ ಮಿತಿಮೀರಿ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಳು. ಹುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ಮಗುವಿಗೂ ತಾಯಿಗೂ ಮೈತುಂಬ ಹುಣ್ಣುಗಳಾದವು. ||೭೯|| ಸರ್ವಾಂಗದಲ್ಲೂ ಸ್ಪೋಟಕಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಆ ತಾಯಿ-ಮಕ್ಕಳು ಮಹಾಕ್ಷೇಶಪೀಡಿತರಾದರು. ಹಗಲಿರುಳು ಈರ್ವರೂ ಆಕ್ರಂದನೆ ಮಾಡುವರು. ||೮೦|| ಮೈತುಂಬ ದಾರುಣವಾದ ವಿಷವು ಭೇದಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಹಗಲಿರುಳು ಹಲಬುವರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅರಸನು ದುಃಖಿಸುವನು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಿಸುವನು. ||೮೧|| ದೇಶ ದೇಶಗಳಿಂದ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಬಹಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ಒಳಿತಾಗಲಿಲ್ಲ. ||೮೨|| ಆ ತಾಯಿಮಕ್ಕಳೇರ್ವರಿಗೂ ಹುಣ್ಣು ಹೆಚ್ಚಾದವು.

ಹಗಲಿರುಳೂ ನಿದ್ರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇಸವನೆ ಬಡಕೊಳ್ಳುವರು. ಮೈತುಂಬ ಹುಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಹುಳಗಳುಂಟಾದವು. ||೮೩|| ಅಂತಹ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಅರಸನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ, ಆತನಿಗಾದರೂ ಹಗಲಿರುಳು ನಿದ್ರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ||೮೪|| ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಅವರ ಶರೀರಗಳು ಕೃಷವಾದವು. ಅನ್ನ, ನೀರು ಹೋಗದಂತಾದ್ದರಿಂದ ತೀರ ಪ್ಲೇಣಿಸಿದರು. ||೮೫|| ಒಂದು ದಿನ ಅರಸನು ಬಂದನು. ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವರ ಕ್ಲೇಶವನ್ನು ಕಂಡು ದುಃಖಿಸಿದನು. ||೮೬|| “ಈಗ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಪ್ರತಿಕಾರದ ಉಪಾಯವೇನು? ಹಲವಾರು ಔಷಧಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ಗುಣವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ||೮೭|| ಹೆಂಗತಿ ಮಗುವಿನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಜೀವಂತ ಹೆಣಗಳಂತಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಇವರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಗುಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಇರಲಿ? ||೮೮|| ಈಗ ಇವರನ್ನು ಕಾಣಲು ನಮಗೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯುಂಟಾಗುವುದು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ||೮೯|| ಇವರನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ, ನಮ್ಮ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದಂತೆ ವೇದನೆಯಾಗುವುದು. ಇವರು ಮಹಾದೋಷಿಗಳು. ಇವರನ್ನು ದೂರ ಇರಿಸುವದೇ ಒಳಿತು. ||೯೦|| ಪಾಪಿಗಳಾದವರು. ಜೀವದಿಂದ ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಹೊಂದಲಿ. ಅವರ ಪಾಪಗಳು ಭೋಗಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಅವರ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಡಲಾರವು” ||೯೧|| ಹೀಗೆಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ದೂತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಮುಂದೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಏಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಶ್ರೋತೃಗಳು ಕೇಳಬೇಕು. ||೯೨|| ರಾಜನು ದೂತನಿಗೆ — ‘ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವನ್ನು ಒಯ್ದು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಲ್ಲಿ ಬಾ||೯೩|| ಮನುಷ್ಯರ ಸಂಚಾರವು ಇಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಅಂದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವನ್ನು ಒಯ್ದು ಇಡು’ ||೯೪|| ಇಂತು ಅರಸನು ದೂತನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಹೂಡಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ರಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ದೂತನು ಕೂಡಲೆ

ಹೊರಟನು. ||೯೫|| ಅವಳ ದಾಸ ದಾಸಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿದರು. ತಾಯಿ ತಂದೆ, ಬಂಧುಬಳಗ
 ವೆಲ್ಲವೂ ಶೋಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ||೯೬|| ನಗರದ ನರ-ನಾರಿಯರು 'ಹಾ! ಹಾ! ಪಾಪಿಯು, ದುರಾಚಾರಿಯು. ಹೆಂಡತಿ,
 ಮಗುವನ್ನು ಹೇಗೆ ತೊರೆದನು? ಎಂತು ವನಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿದನು?' ಎನ್ನುವರು. ||೯೭|| ದೂತನು ಅವರನ್ನು ರಥದ
 ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಕಟ್ಟಡವಿಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ನಿರ್ಜನವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಇಳುಹಿದನು.
 ||೯೮|| ದೂತನು ಮರಳಿಬಂದು ರಾಜನಿಗೆ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಮಹಾರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ವನದಲ್ಲಿ ಇಳುಹಿ
 ಬಂದುದನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ||೯೯|| ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅರಸನು ಸಂತಸಬಟ್ಟನು. ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಈ ವೃತ್ತ
 ವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಈರ್ವರಿಗೂ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಇತ್ತ ತಾಯಿ-ಮಗುವು ವನದಲ್ಲುಳಿದರು. ||೧೦೦|| ಈರ್ವರೂ
 ದೊಡ್ಡ ಹುಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತರು. ಮಹಾರಾಜ್ಯದ ವನದಲ್ಲಿ ಕೂಳು-ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಡುವರು. ||೧|| ರಾಜ
 ಪತ್ನಿಯು ಮೊದಲೇ ಸುಕುಮಾರಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ರೋಗದಿಂದ ಪೀಡಿತಳು. ಭಯಂಕರವಾದ ಕಲ್ಲು-ಮುಳ್ಳು
 ಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅರಣ್ಯವು. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಂದ ನಡೆಯುವುದು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ||೨|| ಬಗಲಲ್ಲಿ ಬಾಲಕನನ್ನು
 ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಮಂದಗಮನದಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೋಗುವಳು, ತನ್ನ ಕರ್ಮವನ್ನು ನೆನಿಸುವಳು. ಈಗ ಏನು ಮಾಡು
 ವುದು? ಎನ್ನುವಳು. ||೩|| ಆ ವನದಲ್ಲಿ ಮೃಗಜಾತಿ ಹುಲಿ-ಸಿಂಹಗಳು ತೋರುವವು. ಹಾವುಗಳಂತೂ ಅಪರಿಮಿತ
 ವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುವವು ||೪|| "ಅವ್ವಾ! ಹುಲಿಯು ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಹಿಡಿಯಬಾರದು? ನನಗೆ ಇನ್ನು ಸಂಸಾರವು
 ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಪಾಪಿಯು ನಾನು. ಬದುಕಿ ಫಲವೇನು? ಅನ್ನುವಳು. ||೫|| ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ ಮುಂದೆ
 ಮುಂದೆ ಹೋಗುವಳು; ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವಳು; ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ವನದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಳು.
 ||೬|| ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಗಂಟಲು ಒಣಗಿತ್ತು. ಮೈಮೇಲಿನ ಹುಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಹುಲಿ-ಸರ್ಪಗಳನ್ನು

ಕಂಡು ಭಯಚಕಿತಳಾದಳು. ||೭|| ವೇತಾಳ, ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ, ನರಿ. ಕರಡಿಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ ಕಾಣುವಳು. ತಲೆಯ ಬಿಚ್ಚುಗೂದಲುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರಿಗಾಲಿನಿಂದ ಸಾಗುವಳು. ||೮|| ಮಹಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಸ್ತ್ರೀಯು ಇಂತು ಸಂಚರಿಸುವಳು. ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಕಾಲುದಾರಿಯನ್ನೂ ಮೇಯುವ ದನಗಳನ್ನೂ ಕಂಡಳು||೯|| ದನಗಾಹಿಗಳ ಹತ್ತರ ಹೋಗಿ ಕರುಣಸ್ವರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು. ತನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ನೀರು ಬೇಡಿದಳು. ||೧೦|| ದನಗಾಹಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು-“ನೀನು ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರು ಸಿಗುವದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅನ್ನವೂ ದೊರಕುವುದು”||೧೧|| ಹೀಗೆಂದು ಮಾರ್ಗ ತೋರುವರು. ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹೋಗಹೇಳುವರು. ರಾಜಸತ್ತಿಯು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಿಸುತ್ತ ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ||೧೨|| ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮಿತಿಮೀರಿ ನರನಾರಿಯರು ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡು, ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ||೧೩|| “ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಯಾವನಿರುವನು? ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸಂತೋಷಿಗಳಾಗಿ ತೋರುವರು.” ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವರು-“ಇಲ್ಲಿ ವೈಶ್ಯರಾಜನಿರುವನು. ಅವನು ಮಹಾಧನಿಕನೂ ಪುಣ್ಯವಂತನೂ ಆಗಿರುವನು. ||೧೪|| ಆತನ ಹೆಸರು ಪದ್ಮಾಕರನೆಂದು. ಅವನು ಬಹಳ ಪುಣ್ಯವಂತನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ”ಂದು ಹೇಳಿದರು. ||೧೫|| ಆದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆ ವೈಶ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಮನೋಹರಿ ಎಂಬುವಳು ಅವಳ ಹತ್ತರ ಬಂದಳು. ||೧೬|| ಬಂದು ಅವಳ ವೃತ್ತವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಅವಳ ವೃತ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು. ||೧೭|| ವೈಶ್ಯನಾಥನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದನು. ಅವನ ಅಂತಃಕರಣವು ಕರಗಿತು. ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ಅವಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ||೧೮|| ಅವಳ

ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ವೈಶ್ಯರಾಜನು ದ್ರವಗೊಂಡನು. ಅವಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನ್ನ-ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ನಿತ್ಯವೂ ಅವಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ವಹಿಸುವನು. ||೧೯|| ಇಂತು ಚರಿತಾರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿ ರಾಜಪತ್ನಿಯು ವೈಶ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅನ್ನ-ವಸ್ತ್ರಗಳ ಅನುಕೂಲತೆಯಾದರೂ ವ್ಯಾಧಿಯ ಪೀಡೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೊಡಗಿತು. ಮೈಮೇಲಿನ ಹುಣ್ಣುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ||೨೦|| ಇಂತು ಪೀಡೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇರುವಾಗ ಮಗನ ಮೈಮೇಲಿನ ಹುಣ್ಣುಗಳಾದರೂ ಬೆಳೆದವು. ಈರ್ವರೂ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ||೨೧|| ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಆ ರಾಜಕುಮಾರನ ಪ್ರಾಣಪಕ್ಷಿಯು ಹಾರಿತು. ಆಗ ರಾಜಪತ್ನಿಯ ಪ್ರಲಾಪಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ ||೨೨|| ಅವಳು ಪ್ರಲಾಪಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಮೂರ್ಚಿತಳಾಗಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮ ಆಧವಾ ಪೂರ್ವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆ-ನೆನೆದು ಬಹಳೇ ಶೋಕಿಸಿದಳು. ||೨೩|| ಆಗ ವೈಶ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಿ ಶಾಂತಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಅವಳ ದುಃಖವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ||೨೪|| ಹಲವು ವಿಧವಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿದಳು. ಪೂರ್ವಾಪರವನ್ನು ನೆನೆದಳು. -“ತಾತಾ, ನನ್ನಮುದ್ದು ಕಂದಾ! ಮಗುವೆ! ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ? ||೨೫|| ರಾಜಕುಲದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಚಂದ್ರನು ನೀನು, ಆನಂದವರ್ಧಕನು. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನು ಪಾಂಡಿತ್ಯವೆನಿಸುವುದು? ನಿನಗೇನು ಒಳಿತೆನಿಸುವುದು? ||೨೬|| ನನ್ನ ಪ್ರಾಣರೂಪನೇ! ನಿನಗಾಗಿ ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆ-ಬಂಧುಬಳಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಿಯೆಂದು ನಾನು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದೆನು. ||೨೭|| ನನ್ನನ್ನು ಅನಾಥಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವಿ. ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ಜೋಕೆ ಮಾಡುವವರಾರು? ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ನೀಗುವೆ” ||೨೮|| ಇಂತು ರಾಜಪತ್ನಿಯು ಮಹಾ ದುಃಖದಿಂದ ಶೋಕಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು, ನಾಗರಿಕರಾದರೂ

ದುಃಖ ಮಾಡಿದರು. ||೨೯|| ಎಲ್ಲ ದುಃಖಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಪುತ್ರಶೋಕವು ಕೇವಲ ದೊಡ್ಡ ಬೆಂಕಿಯು. ಅದು ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟುಭಸ್ಮಗೊಳಿಸುವುದು. ||೩೦|| ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಶೋಕಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ತ್ವರಿತಗತಿಯಿಂದ ಖ.ಷಭಯೋಗಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು ಎಂದು ಅನ್ನಬಹುದು. ||೩೧|| ಯೋಗೀಶನನ್ನು ಕಂಡು ವೈಶ್ಯನು ವಂದಿಸಿದನು. ಅರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಉಪಚಾರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿದನು. ||೩೨|| ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಯೋಗೀಶ್ವರನು-“ದೀರ್ಘಸ್ವರದಿಂದ ಅಪಾರವಾಗಿ ಶೋಕಿಸುವವರು ಆದಾರು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು ||೩೩|| ಯೋಗೀಶ್ವರನಿಗೆ ವೈಶ್ಯನು ನಡೆದ ವೃತ್ತವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೃಪಾವಂತನಾದ ಯೋಗೀಶನು ಅವಳ ಹತ್ತರ ಬಂದನು. ||೩೪|| ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಗಿಯು ಕೇಳಿದಂತೆ ಉಪದೇಶವಿತ್ತನು-“ನೀನು ತಿಳಿಗೇಡಿತನದಿಂದ ದುಃಖಿಸುವಿ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸಿದವನಾರು, ಸತ್ತವನಾರು ನನಗೆ ಹೇಳು. ||೩೫|| ದೇಹವು ನಾಶವುಳ್ಳದ್ದು. ಅಥವಾ ಪ್ರಾರಬ್ಧರೂಪವಾದದ್ದು. ಹೊಳೆಯೊಳಗೆ ಬುರುಗು (ನೊರೆ) ತೋರಿದಂತೆ ನೀರವೇಲಿನ ಗುಳ್ಳೆಯಂತೆ ವ್ಯಕ್ತವಾದುದು ಕೂಡಲೆ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗುವದು. ||೩೬|| ಪೃಥ್ವಿ, ತೇಜ, ವಾಯು, ಅಪ ಮತ್ತು ಆಕಾಶಗಳೆಂಬ ಭೂತಗಳಿಂದ ಶರೀರವ್ಯಾಪ್ತವು. ಪಂಚಸಂಯುಕ್ತ ಶರೀರರೂಪವು ತೋರುವದು. ||೩೭|| ಪಂಚಭೂತಗಳು ತಂತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶೂನ್ಯವು ಉಳಿಯುವದು. ಅಂದಮೇಲೆ ದುಃಖಿಸಲು ಅವಕಾಶವೆಲ್ಲಿ? ಸುಳ್ಳೇ ಅದೇಕೆ ದುಃಖಿಸುವಿ? ||೩೮|| ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಿಜಕರ್ಮದಂತೆ ರೇತದಿಂದ ಭೂತಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು. ಬಯಕೆಯಂತೆ ಕಾಲನಾಥನು ಅವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವನು. ||೩೯|| ಮಾಯೆಯಿಂದ ಮಾಯೆಯು ಹುಟ್ಟುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಸತ್ಯ, ರಜ, ತಮೋಗುಣಗಳು ಉಂಟಾಗುವವು. ದೇಹಲಕ್ಷಣವು ಈ ಪರಿಯಾಗಿದೆ ||೪೦|| ಈ ಮೂರು ಗುಣ

ಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಭಾವವುಂಟಾಗುವುದು. ಸತ್ವಗುಣವುಳ್ಳವರು ದೇವರು. ರಜೋಗುಣದಿಂದ ಮನುಷ್ಯರು ||೪೧||
ತಾಮಸ ಗುಣವೇ ರಾಕ್ಷಸರದು. ಯಾವ ಗುಣವು ವಾಸಿಸುವದೋ ಅದರಂತೆ ಪಿಂಡಜನ್ಮವು ಭಾಸವಾಗುವದು.
ಅದು ಎಂದೂ ಸ್ಥಿರವಾದುದಲ್ಲ. ||೪೨|| ಈ ಸಂಸಾರ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನರರು ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಗುಣ
ವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಜನ್ಮಿಸುವರು. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಸುಷ್ಪ-ದುಷ್ಪ ಕರ್ಮಗಳಂತೆ ಸುಖದುಃಖಗಳು
ಒದಗುವವು. ||೪೩|| ದೇವತೆಗಳು ಕಲ್ಪಕೋಟಿ ವರುಷಗಳವರೆಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವರೂ
ಕೂಡ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇರಲಾರರು. ಅವರಿಗೂ ಮರಣವುಂಟು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯರ ಪಾಡೇನು? ||೪೪||
ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಸಂತೋಷಮನಸ್ಕರಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಸತ್ತಾಗ ದುಃಖಿಗಳಾಗುವದಿಲ್ಲ.
ಯಾಕೆಂದರೆ ದೇಹವು ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ. ||೪೫|| ಯಾವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಗರ್ಭವು ಉಂಟಾಗುವದೋ, ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ
ಅದು ನಾಶವಂತವಾದುದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಕೆಲವರು ತರುಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಯುವರು, ಕೃಚಿತ್ತಾಗಿ
ಕೆಲವರು ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಸಾಯುವರು. ||೪೬|| ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಕರ್ಮವಿದ್ದಂತೆ, ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳು ಸಾಗುವವು.
ಈ ನರದೇಹಕ್ಕೆ ತಂದೆ, ಮಗು ಎಂದು ಮಾಯಾಮೋಹದಿಂದ ಹೇಳುವರು. ||೪೭|| ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು
ಅದೆಂತು ಹಣೆಬರಹವನ್ನು ಬರೆದಿರುವನೋ ಆ ಕಾಲಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮೀರಲು ಯಾರೂ ಶಕ್ತರಲ್ಲ. ||೪೮||
ಅಮ್ಮಾ! ಇಂತಹ ಅನಿತ್ಯ ಶರೀರಕ್ಕಾಗಿ ಏಕೆ ದುಃಖಿಸುವಿ? ನಿನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕರ್ಮವು
ಎಂತಹದೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳು. ||೪೯|| ನಿನ್ನ ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ನೀನು ಯಾರ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದಿ? ಅಥವಾ
ಯಾರಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದಿ-ಯಾವ ಮಗನಿಗೆ-ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳು. ||೫೦|| ಹೀಗೆಂದು ಮನದಲ್ಲಿ
ತಿಳಿದು ನೋಡು. ಸುಳ್ಳೇ ಏಕೆ ದುಃಖಿಸುವಿ? ನೀನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಒಳಿತಾದುದನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದರೆ

ಶಂಕರನಿಗೆ ಶರಣಾಗತಳಾಗು ಎಂದನು. ||೫೦|| ಈ ಬೋಧೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಆ ರಾಜಸತ್ತಿಯು ಯೋಗಿಗೆ ವಿನಂತಿಸಿದಳು. ನನಗೆ ಈ ಗತಿಯಾಯಿತೆಂದು. ರಾಜ್ಯಭ್ರಷ್ಟಳಾಗಿ ಬಂದೆನು. ||೫೧|| ತಾಯಿ ತಂದೆ ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರನ್ನು ತೊರೆದು ಕಟ್ಟಡವಿಗೆ ಬಂದೆನು. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವಂತಿರುವ ಮಗನಿದ್ದನು. ಆತನ ಭರವಸೆಯು ನನಗಿತ್ತು. ||೫೨|| ಆತನ ಗತಿಯಂತೂ ಹೀಗಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾನು ಬದುಕಿರುವಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರೇಮವಿದೆ? ನನಗೆ ಇನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಮರಣವುಂಟಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ಕಾಲಿಗೇರಗಿದಳು. ||೫೩|| ಈ ಬಗೆಯ ನಿರ್ವಾಣ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಯೋಗಿಯ ಮನದಲ್ಲಿ ಕೃಪೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ ಉಪ ಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಆಗ ಪ್ರಸನ್ನನಾದನು. ||೫೪|| ಆಗ ಭಸ್ಮವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಹೆಣದ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿದನು. ಮತ್ತು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುಸು ಭಸ್ಮವನ್ನು ಹಾಕಲು ಪ್ರೇತಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಾಣ ಬಂದಿತು. ||೫೫|| ಬಾಲಕನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತನು. ಆತನ ಶರೀರವೆಲ್ಲ ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣದ್ದಾಯಿತು. ತಾಯಿ-ಮಗನ ಮೈಮೇಲಿ ರುವ ಹುಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಾತ್ಕಾಲವೇ ಕಾಣದಾದವು. ||೫೬|| ಮಗನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಸತ್ತಿಯು ಯೋಗಿಗೆ ದಂಡವತ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಕೃಪಾವಂತನಾದ ಋಷಭಯೋಗಿಯು ಮತ್ತೆ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಚಿಮ್ಮಡಿಸಿದನು. ||೫೭|| ಕೂಡಲೆ ಅವರಿರ್ವರ ಶರೀರಗಳು ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಕಾಂತಿಮಯವಾದವು. ಆ ಉಭಯತರ ದೇಹಗಳು ದಿವ್ಯವಾಗಿ ಶೋಭಿಸತೊಡಗಿದವು. ||೫೮|| ಯೋಗೇಶ್ವರನು ಪ್ರಸನ್ನನಾದನು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ವರವನ್ನು ದಯೆ ಪಾಲಿಸಿದನು. “ನಿಮಗೆ ಎಂದೂ ಮುಪ್ಪು ಬರಲಾರದು. ತರುಣರೂ ಚಿರಂಜೀವಿಗಳೂ ಆಗಿರುವಿರಿ. ||೫೯|| ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಭದ್ರವಾದ ಆಯುಷ್ಯವು ದೊರೆತು ಕೀರ್ತಿವಂತನಾಗುವನು. ತಂದೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಹೆಚ್ಚು ಜನ್ಮಾಗಿ ರಾಜ್ಯವಾಳುವನು.” ||೬೦|| ಇಂತು ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಿಂದ ನುಡಿದು ಯೋಗಿಯು ತಾತ್ಕಾಲವೇ ಹೊರಟು

ಹೋದನು. ಅರಸನೇ! ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಮಾಗಮವನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಕೇಳು. ||೬೨|| ಸತ್ಪುರುಷರ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಕೂಡಲೆ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಕವು ನಾಶವಾಗುವುದು. ಈಗ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಒಂದೇ ಭಾವವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಡು. ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ||೬೩|| ರಾಜನು ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಅದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಕೈಮುಗಿದು ವಿನಯದಿಂದ “ಇಂತಹ ಸತ್ಪುರುಷನು ಎಲ್ಲಿರುವನು? ||೬೪|| ಈಗ ನನಗೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಅವರೊಡನೆ ಹೋಗುವೆನು. ಅವರ ಚರಣದರ್ಶನವಾದರೆ ವ್ಯಾಧಿಯಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುವೆನು.” ಎಂದನು ||೬೫|| ಅರಸನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮುನಿಯು-“ಭೀಮಾ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಗಾಣಗಾಪುರವೆಂಬ ಕ್ಷೇತ್ರವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪರಮಪುರುಷನಿರುವನು. ||೬೬|| ನೀವು ಆತನ ಹತ್ತರ ಹೋಗಬೇಕು. ದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಾಧಿಯು ದೂರವಾಗುವುದು.” ಎಂದು ಹೇಳಲು ರಾಜನು ಏಕೋಭಾವದಿಂದ ಕೇಳಿ ಕೂಡಲೆ ಹೊರಟನು. ||೬೭|| ಮುಕ್ಕಾಮಿನ ಮೇಲೆ ಮುಕ್ಕಾಮು ಮಾಡುತ್ತ ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದನು. ||೬೮|| ಅಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನೂ ಕೇಳಹತ್ತಿದನು. “ಕೇಳಿರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತಾಪಸಿಗಳು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿರುವರು ಎಲ್ಲಿರುವರು” ಎಂದು ||೬೯|| ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಭಯಭೀತರಾದರು. “ಈಗ ಇದು ಒಳಿತಾದುದಲ್ಲ. ಶ್ರೀಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವನು. ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಅದಾರು ಬಲ್ಲರು? ಎಂದು ಅನ್ನಹತ್ತಿದರು. ||೭೦|| ಆತನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಯಾರೂ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅರಸನು ಬಹಳೇ ಸಿಟ್ಟಾದನು. “ನಾನು ಅವರ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವೆ. ನನಗೆ ಅವರನ್ನು ತೋರಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಅನ್ನಹತ್ತಿದನು. ||೭೧|| ಆಗ ಎಲ್ಲರು “ಅವರು ಈಗ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿರುವರು. ಅಮರಜಾ ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದವರೆಗೂ ನಿತ್ಯಕರ್ಮವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಬರುವರು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ||೭೨||

ಹೀಗೆಂದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮೈಂಥನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟನು. ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ||೭೩|| ದೂರದಿಂದಲೇ ಶ್ರೀ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು, ಕಾಲುನಡಿಗೆ ಯಿಂದ ನಡೆದನು. ಹತ್ತರ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ||೭೪|| ಆಗ ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಆತನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಯಾಕೋ ಅಗಸಾ ! ಎಲ್ಲಿರುವಿ? ನಮ್ಮ ದಾಸನಾಗಿ ಬಹಳ ದಿನಕ್ಕೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದೆ ?” ಎಂದರು. ||೭೫|| ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಮೈಂಥನು ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿಯಾದನು. ಆತನಿಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅಷ್ಟಾಂಗವಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ||೭೬|| ಗುರುಗಳ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡು, ಉರುಳಾಡಹತ್ತಿದನು. ಆತನ ಅಂತಃಕರಣವು ಸದ್ಗದಿತವಾಯಿತು. ಮೈಯಲ್ಲಿ ರೋಮಾಂಚನ ವೆದ್ದಿತು. ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳನ್ನು ಉದುರಿಸುತ್ತ ಅಳಹತ್ತಿದನು. ||೭೭|| ಪೂರ್ವಜನ್ಮವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಅಳುತ್ತ ಬಹಳೇ ದುಃಖಿಸಿದನು. ಕೈ ಮುಗಿದು ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದನು. ||೭೮|| ಅರಸನು ಶ್ರೀಗುರು ಗಳಿಗೆ—“ಗುರುವೆ ! ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಅಲಕ್ಷಿಸಿದಿ? ನಾನು ಅನಾಥನಾದೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಚರಣಗಳಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲ ! ||೭೯|| ಅಂಧಕಾರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ, ಹಾಳುಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ನೂಕಿದೆ? ನಾನು ಮದೋ ನ್ಮತ್ತನಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಚರಣಗಳನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆನು. ||೮೦|| ಸಂಸಾರಸಾಗರವು ಮಾಯಾಜಾಲವು. ದುರ್ಮತಿ ಯಾದ ನಾನು ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದೆನು. ಶ್ರೀಚರಣಕಮಲಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಗಲುಗುರುಡನಾದೆನು. ||೮೧|| ನಿಧಾನರೂಪನಾದ ನೀನು ಹತ್ತರವೇ ಇರುವಿ. ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಯಾದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸ ಲಿಲ್ಲ. ತಮವೆಂಬ ಕತ್ತಲೆಯು ಮುಸುಕಿದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಚರಣಗಳನ್ನು ಮರೆತೆನು. ||೮೨|| ನೀನು ಭಕ್ತ ಜನರನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಮನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆನು. ಸ್ವಾಮಿ ! ಅಜ್ಞಾನ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ

ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ನೂಕುವಿ.? ||೮೩|| ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಬಂದಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಚರಣದ ಧೂಳಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ಜನ್ಮವು ಸಾಕು.” ||೮೪|| ಇಂತು ರಾಜನು ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ಶ್ರೀಗುರುಗಳು-“ನಿಜ ಭಕ್ತನೇ ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು” ಎಂದರು. ||೮೫|| ಅರಸನು ಶ್ರೀಗುರುಗಳಿಗೆ-“ಗುರುವೇ ! ನನಗೆ ಅರಸು ಹುಣ್ಣು ಆಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಬಹಳೇ ವ್ಯಥೆಯಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಅದರ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ತಾವು ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದನು. ||೮೬|| ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ನಗತೊಡಗಿದರು. “ಸ್ವೋಟಕವು ಎಲ್ಲಿದೆ ನೋಡೋಣ ತೋರಿಸು” ಎಂದರು. ||೮೭|| ರಾಜನು ಸ್ವೋಟಕವನ್ನು ನೋಡಹೋಗಲು, ಅದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಮನದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಚರಣಗಳ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಕ್ಕಿದನು. ||೮೮|| ಅರಸನು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ-“ಗುರುವೇ! ನಿನ್ನ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯು ನನಗುಂಟಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಸಂತೋಷಿತನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದೆನು. ಅಷ್ಟೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಭೋಗಿಸಿದೆನು. ||೮೯|| ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆನು. ಅಂತಃಕರಣದ ಬಯಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ಈಗ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಯಕೆ ಯುಂಟು. ತಾವು ನನ್ನ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ||೯೦|| ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೆಂಬ ಬಿರುದು ನಿನಗುಂಟು. ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕು. ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಸಾರದ ಭಾರವನ್ನು ಇಳುಹಿ, ನಿನ್ನ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಲೀನನಾಗುವೆ” ಎಂದನು. ||೯೧|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ-“ನಾವು ತಪಸ್ವಿಗಳು, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು; ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬರಕೂಡದು. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಪಾತಕಗಳು ಒದಗುವವು. ||೯೨|| ನಗರದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ಆಕಳುಗಳ ಕೊಲೆ ಯಾಗುವದು. ನೀವು ಯವನ ಜಾತಿಯವರು. ಜೀವಹಿಂಸೆ, ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಈಗ ನೀವು ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ

ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲೇಬೇಕು” ಎಂದರು. ||೯೩|| ಗುರುಗಳ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿ, ಅರಸನು ಚರಣಗಳಿಗೆ ಎರಗಿ—
 “ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ದಾಸನು. ಪೂರ್ವಾಂತರವನ್ನು ತಾವು ನೋಡಬೇಕು. ||೯೪|| ಮೊದಲಲ್ಲಿ
 ನಾನು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಗಸನು. ಸ್ವಾಮಿಗಳ ವರಪ್ರದಾನದಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆನು. ಹಲವು ಬಗೆಯ
 ಸುಖಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸಿದೆನು. ಕೊರತೆಯೆಂದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು— ಮೈಲಂಛ ಜಾತಿ. ||೯೫|| ನಿನ್ನ ಚರಣದರ್ಶನ
 ವಾದೊಡನೆ, ಅಂತಃಕರಣವು ಸಂತುಷ್ಟವಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಾವು ಅಮೃತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ
 ನೋಡಬೇಕು. ಅನಂತರ ನಾನು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಗೆ ನಿಲ್ಲುವೆ. ||೯೬|| ಅರಸನು ಹೀಗೆ ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ
 ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿನಂತಿಸಿದನು. ಆಗಾಗ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಎರಗುವನು. ತೀರ ಕಳವಳಗೊಳ್ಳುವನು. ||೯೭|| “ಮುಂದೆ
 ಒದಗತಕ್ಕ ಗತಿಯುಂಟು. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ದುರ್ಜನವು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಇನ್ನು ಗೌಪ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಒಳಿತು.”
 ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ||೯೮|| ಸಿಂಹರಾಸಿಗೆ ಗುರುವು ಬರತಕ್ಕವನಿರುವನು. ಗೋದಾ
 ವರಿಯು ಮಹಾತೀರ್ಥವು. ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಮೈಗರೆಯಬೇಕು. ||೯೯|| ಹೀಗೆಂದು ಮನದಲ್ಲಿ
 ವಿಚಾರಿಸಿ, ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಸಂಗಮದಿಂದ ಹೊರಟರು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಗುರು
 ಗಳನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ||೧೦೦|| ತಾನು ಗುರುಗಳ ಪಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೊಂಡು, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯೊಡನೆ
 ಕಾಲುನಡಿಗೆಯಿಂದ ಹೊರಟನು. ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಆತನಿಗೆ “ವಾಹನವನ್ನೇರು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜನರು ನಿನ್ನನ್ನು
 ನಿಂದಿಸುವರು. ||೧|| ನಿನಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಎಂದು ಹೇಳುವರು. ನೀನು ಮೈಲಂಛ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು.
 ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ನಗುವರು. ಜಾತಿದೋಷಣೆ ಮಾಡುವರು” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ||೨||
 ಅರಸನು—“ಸ್ವಾಮಿ ! ಕೇಳು. ಎಂತಹ ರಾಜನು ? ನಾನು ಅಗಸನು. ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ

ಕಬ್ಬಿಣವು ಬಂಗಾರವಾಗುವುದು ||೩|| ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಾನು ರಾಜನೆಂಬುದು ನಿಜವು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನಾದ
 ಅಗಸನು ನಾನು. ನನಗೆ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮನೋರಥವು ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು” ಎಂದನು ||೪||
 ಈ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೈನ್ಯವು ನೆರೆಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮದೋನ್ಮತ್ತವಾದ ಅನೆಗಳೂ ಹಲವು ಬಣ್ಣದ
 ಕುದುರೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ||೫|| ಅರಸನು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು.
 ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಹರುಷದಿಂದ ತನ್ನ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು. ||೬|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು
 ಆ ಯುವನರಾಜನಿಗೆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂಡ್ರಹೇಳಿದರು. ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ.
 ನಮ್ಮ ನಿರೋಪವನ್ನೂ ಮುರಿಯಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ||೭|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳ ವಚನವನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ಅರಸನು
 ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ತಾನು ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿದನು. ||೮|| ಆ ಯುವನನ ಮನದಲ್ಲಿ
 ಅನಂದವು ಬಹಳೇ ತುಂಬಿತ್ತು. ಹರುಷದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳವು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿದಾಯಿತು. ಶ್ರೀಗುರುಗಳ ದರುಶನ
 ವಾಯಿತೆಂದು ಅತ್ಯುಲ್ಲಾಸವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದನು. ||೯|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು- “ ಎಲೈ ರಜಕನೆ ! ನೀನು ತೀರ
 ಸಂತುಷ್ಟಚಿತ್ತನಾಗಿರುವಿ. ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಇಂದು ನಾವು ಸಂತೋಷಿತರಾಗಿರುವೆವು. ||೧೦|| ನಾವು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು,
 ತಪಸ್ವಿಗಳು. ನಿತ್ಯವೂ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿರಬೇಕು. ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿದರೆ, ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯ
 ವೇಳೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ||೧೧|| ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಹೇಳುವೆವು. ನೀನು ವಿಚಾರದಿಂದ
 ಅದನ್ನು ಸಮ್ಮತಿಸು. ನಾವು ಮುಂದೆ ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗುವೆವು. ನೀವು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬರ
 ಬಹುದು. ||೧೨|| ಪಾಪವಿನಾಶಿ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ದರ್ಶನವಾಗುವುದು.” ಹೀಗೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ,
 ಶ್ರೀಗುರುಮೂರ್ತಿಗಳು ಕಾಣದಂತೆ ಗುಪ್ತವಾದರು. ||೧೩|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ತ್ವರಿತವೇ

ಅದೃಶ್ಯವಾದರು. ಮತ್ತು ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತ ಬೀದರ ಪಟ್ಟಣದತ್ತ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ||೧೪|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಬೇಗನೆ ಪಾಪವಿನಾಶಿ ತೀರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಬರಹತ್ತಿದರು. ||೧೫|| ಸಾಖರೆ ಸಾಯಂದೇವನ ಮಗನಾದ ನಾಗನಾಥನು ಗುರುಗಳ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದನು. ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ ಪೂಜಿಸುತ್ತ, ಸಮಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದನು. ||೧೬|| ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕರೆಸೊಯ್ದು, ಪೋಡಶ ಉಪಚಾರಗಳಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದನು. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಆರತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಬಹಳ ಸಮಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿದನು. ||೧೭|| ಇಷ್ಟಾಗುತ್ತಿರಲು, ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀಗುರುಗಳು- ಪಾಪವಿನಾಶಿ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅರಸನಿಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದಿರುವೆ” ಎಂದು ನಾಗನಾಥನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ||೧೮|| “ಇನ್ನು ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಕೊಂಡರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಉಪದ್ರವವಾದೀತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಗೆ ಮೈಲಂಥರು ಬರುವರು.” ||೧೯|| ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾವು ಪಾಪವಿನಾಶಿ ತೀರ್ಥಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಶುಭಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮಾಡ ಹತ್ತಿದರು. ||೨೦|| ಇತ್ತ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ಕಾಣದಂತಾದ್ದರಿಂದ ಅರಸನು ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದನು. ||೨೧|| “ಹಾಯ್ ಹಾಯ್, ಇದೇನಾಯಿತು? ಶ್ರೀಗುರುನಾಥನು ನನ್ನನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿದನು. ಏನು ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಕಂಡ ನೆಂದು ಹೊರಟುಹೋದನೋ ತಿಳಿಯದು” ||೨೨|| ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವು ಬಂತು. ನಾವು ಮುಂದೆ ಹೋಗುವೆವು. ಪಾಪವಿನಾಶಿಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಕೊಡುವೆವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂತು. ||೨೩|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳ ಮಹಿಮೆ ತಿಳಿಯದು. ಅವರ ಅಂತವನ್ನು ಅದಾರು ಬಲ್ಲರು? ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವು ಒಳಿತಾಗಿತ್ತೆಂದೇ ಇಂದು ಅವರ ಚರಣದರ್ಶನವಾಯಿತು. ||೨೪|| ನನಗೆ ರಾಜಸ್ಪೋಟಕ

ವಾಗಲು, ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ಬಂದೆನು. ಕೃಪಾನಿಧಿಯಾದ ಗುರುರಾಜನು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಭಿಟ್ಟಿ
ಯಾದನು. ||೨೫|| ಈಗ ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೋದುದು ನಿಶ್ಚಿತವೆಂದು ನಂಬಿ, ಬೇಗನೆ ಹೊರಟನು. ದಿವ್ಯ
ವಾದ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತೀವ್ರವೇ ಹೋಟನು. ||೨೬|| ಅರಸನು ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕುತ್ತು-
ನಾಲ್ಕು ಕ್ರೋಶಗಳ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿಬಂದನು, ಪಾಪವಿನಾಸಿ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗುರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ
ದನು. ||೨೭|| ಮನದಲ್ಲಿ ತೀರ ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು, ಬಂದವನೇ ಚರಣಕ್ಕೆ ರಗಿದನು. ಮನೆಯವರಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು
ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿನಂತಿಸಿದನು. ||೨೮|| ಮತ್ತು ನಗರವನೆಲ್ಲ ಸಿಂಗರಿಸಿದನು. ಮುತ್ತ-ಹವಳಗಳ ತೋರಣ
ಮಾಡಿದನು. ಧ್ವಜ, ಮುಖರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಮಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ||೨೯|| ಗುರು
ಗಳನ್ನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ತಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕಾಲುನಡೆಗೆಯಿಂದ ನಡೆದು, ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.
ಪಟ್ಟಣಗರು ಆರತಿಯನ್ನು ತಂದು ನವರತ್ನಗಳನ್ನು ನಿವಾಳಿಸಿದರು. ||೩೦|| ಅರಸನು ಈ ಬಗೆಯ ಸಮಾರಂಭ
ದೊಡನೆ ಶ್ರೀಗುರುನಾಯಕನನ್ನು ಕರೆಸೊಯ್ದನು. ಎಲ್ಲರೂ ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯವೆಂದು ಅನ್ನ
ಹತ್ತಿದರು. ||೩೧|| “ಮೈಲಂಛ ಜಾತಿಯ ಅರಸನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವನು. ಅವನು ಅನಾಚಾರಿಯು.
ಜಾತಿಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು” ಎಂದು ಮೈಲಂಛಜಾತಿಯ ಜನರು ಅನ್ನತೊಡಗಿದರು. ||೩೨|| ಯಾರ ಮುಖವನ್ನು
ಸಹ ನೋಡಲಾಗದೋ ಅಂಥವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಹರುಷದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ರಾಜನು ನಷ್ಟನು” ಎಂದು
ಮೈಲಂಛರು ಅನ್ನುವರು ||೩೩|| ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸೇವಕನಾದವನು ರಾಜನು ಇರುವುದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಳಿತಾದ ಸಂಗತಿ
ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಲವೆಲ್ಲವೂ ಒಳ್ಳೆ ಹರುಷದಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟಗೊಂಡಿತು. ||೩೪|| ಇಂತಹ ರಾಜನಿದ್ದರೆ ಒಳಿತು.
ಜ್ಞಾನವಂತನು, ಸುಸ್ವಭಾವಿಯು, ಬ್ರಹ್ಮದ್ವೇಷಿಯಲ್ಲ, ಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕನೆಂದು ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವರು.

ಶಂ ಗೋರೋ ಚರಾಂ ರಮೆ

ರಾಜನು ಅಂಕುಷರದ ಪರಿವಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಛಿಟ್ಟು ಮಾಡಿದನು. ಅಪರಿಚಿತನು ನಡೆದುದು (೨೪೪)

||೩೫|| ನಗರದ ಜನರೆಲ್ಲ ನೋಡಲು ಬರುವರು. ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸುವರು. ರಾಜನು ಗುರುಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲುನಡಿಗೆಯಿಂದ ಆಡ್ಡಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದು ನುಡಿಯುವರು. ||೩೬|| “ಈತನು ದೇವರೇ ಅಹ ದು. ಅಂತೇ ಮೈಲಂಭ ರಾಜನು ಆತನನ್ನು ಭಜಿಸುವನು” ಎಂದು ಒಬ್ಬನು ಅನ್ನುವನು. ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಭಿನವವನ್ನು ಕಂಡೆವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅನ್ನುವರು. ||೩೭|| ಸಂಗಡ ಬಜಂತ್ರಿಯ ಮಂಗಲವಾದ್ಯವು. ವಂದಿಗಳು ಅಪಾರವಾಗಿ ಹೊಗಳುವರು. ರಾಜನು ಹರುಷದಿಂದ ಪೂರಿತನಾಗಿ ಶ್ರೀಗುರುವನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು. ||೩೮|| ಹಲವು ಬಗೆಯ ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಅಮಿತವಾದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನೂ ರಾಜನು ನಿವಾಳಿಸಿ ಚೆಲ್ಲುವನು. ಅಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕ ಜನರು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಹೊಂದುವರು. ||೩೯|| ಈ ಬಗೆಯ ಸಮಾರಂಭದಿಂದ ಅರಸು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಸುಖವಾಗಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಸೇವಕರು ಹಡದಿಯನ್ನು ಹಾಸಿದರು. ||೪೦|| ಹಲವು ಬಗೆಯ ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪವಿತ್ರತೆಗಾಗಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಾಸುವರು. ನಗಾರಿ-ನೌಬತ್ತು-ಬಜಂತ್ರಿಗಳ ಮಂಗಲಧ್ವನಿಯು ಮೊಳಗುತ್ತಿರಲು, ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ||೪೧|| ಮಹಾಸಿಂಹಾಸನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಸಿಂಗರಿಸಿದ್ದರು. ರಾಜನು ಜಗದ್ಗುರುಗಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ||೪೨|| ಸಂಗಡ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನೂ ಹೊರಗಿರಿಸಿ, ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಒಬ್ಬರೇ ಒಳಗೆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಸಂಗಡ ಸಾಲ್ವರು ಶಿಷ್ಯರು ಮಾತ್ರ ಬಂದು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದರು. ||೪೩|| ಅಂತಃಪುರದೊಳಗಿನ ಕುಲಶ್ರೇಯಸನ್ನೂ, ಮಕ್ಕಳು - ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು-ಬಂಧು ಮೊದಲಾದವರನ್ನೂ ಅರಸನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ||೪೪|| ರಾಜನು ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕುರಿತು-“ಸ್ವಾಮಿ ! ಆಶ್ರಿತರಾದವರೆಲ್ಲರು

ತಮ್ಮ ಪಾದಗಳನ್ನು ಕಂಡರು, ಅವರನ್ನು ಕೃಪಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು.” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದನು, ಚರಣಕ್ಕೆರಗಿದನು. ||೪೫|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಸಂತಸಪಟ್ಟರು. ಅವರನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ರಾಜನನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರೆದು ಗೃಹವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ||೪೬|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಅರಸನನ್ನು ಕುರಿತು-“ಅರಸೇ ! ಮನದಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾದಿಯವೈ ! ಇನ್ನೂ ಏನನ್ನಾದರೂ ಬಯಸುವೆಯಾ ? ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ||೪೭|| ಅರಸನು-“ಸ್ವಾಮಿ, ಈವರೆಗೂ ನಾನು ಶ್ರೀಚರಣಕ್ಕೆ ಅಂತರಿಸಿದ್ದೆನು. ಸಾಕಷ್ಟು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದೆನು. ಇನ್ನು ಚರಣಸೇವೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ವಿನಂತಿಸಿದನು. ||೪೮|| ಹೀಗೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಶ್ರೀಗುರುಗಳು-“ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ದರ್ಶನವು ಶ್ರೀಶೈಲ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ. ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಆಗ ನೀನು ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಬರಬೇಕು” ||೪೯|| ಹೀಗೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಿ, ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ಆಗ ಅರಸನು ಅವರ ಚರಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ತನಗೆ ಜ್ಞಾನ ವಾಗಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ||೫೦|| ಗುರುನಾಥನು ಕೃಪಾಸಿಂದುವು. ‘ತಥಾಸ್ತು’ ಜ್ಞಾನವಾದೀತು, ಎಂದೆ ನ್ನುತ್ತ ತ್ವರಿತವಾಗಿಯೇ ಹೊರಟು, ಗೋದಾವರಿಯಾತ್ಮಗೆ ಹೋದನು. ||೫೧|| ಗೋದಾವರಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಶ್ರೀಗುರುಗಳ ಚರಣದರ್ಶನದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನಂದವಾಯಿತು ||೫೨|| ಎಲ್ಲ ಜನರು ಸಂತೋಷಿತರಾಗಿ, ಕೌತುಕವನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುವರು; ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಂದಿಸುವರು. ಮನೊ ಭಾವದಿಂದ ಆರತಿ ಮಾಡುವರು. ||೫೩|| ಶ್ರೀಗುರುಗಳು ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ಹತ್ತರ ಕರೆದು, ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದು ದೇನೆಂದರೆ-ಖ್ಯಾತಿಯು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾವು ಗೌಪ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು ||೫೪|| ಈಗ ನಾವು ಯಾತ್ರೆಯ ರೂಪದಿಂದ ಶ್ರೀಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬಂಹಿರಂಗವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಮಾತು

ಇದು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಗೌಸ್ಥವಾಗಿ ಇರುವೆವು ||೫೫|| ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನವು ಗಾಣಗಪುರವು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿ
ಲಾರೆವೆಂಬುದು ನಿರ್ಧಾರದ ಸಂಗತಿ. ಲೌಕಿಕ ಮತಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಶೈಲಯಾತ್ರೆಯ ಮಾತು ಹೇಳುವೆವು. ||೫೬||
ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಡುವೆವು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ್ಯವು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಗಾಣಗಭುವನದಲ್ಲಿ. ಭಕ್ತ
ಜನರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ನಿರಂತರ ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವೆವು. ||೫೭|| ಯುಗಧರ್ಮದಂತೆ ಇನ್ನು ಕಠಿಣ ದಿವಸ
ಗಳು ಬರುವವು. ಕ್ರೂರ ಕರ್ಮಿಗಳಾದ ವೈಘಂಭರ ರಾಜ್ಯವಾಗುವುದು. ನಾವು ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಇದ್ದರೆ ಅಧರ್ಮವು
ಒದಗುವುದು. ಎಲ್ಲ ವೈಘಂಭರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರು. ||೫೮|| ರಾಜನು ಬಂದನೆಂದು ಎಲ್ಲ ಯವನ
ಜಾತಿಯವರು ಕೇಳಿದರು. ಕಾಮನಿಕ ಜನರು ಅಂದರೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಬಯಕೆಯುಳ್ಳವರು ಬಯಕೆಯ
ಪೂರ್ತಿಗಾಗಿ ಬರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಗೌಸ್ಥವಾಗಿ ಉಳಿಯುವೆವು.” ||೫೯|| ಶ್ರೀ ಗುರುನಾಥರು ಹೀಗೆಂದು
ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗದೆ ಶ್ರೀಗುರುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದು ಸಿದ್ಧನು ನಾಮಧಾರಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ||೬೦||
“ಮುಂದೆ ದುರ್ದಿನಗಳು ಬರುವವು. ಯಾಕೆಂದರೆ ರಾಜ್ಯವು ಯವನರದಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲರೂ ಭಜನೆ
ಮಾಡಲು ಬರುವರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನು ಗೌಸ್ಥವಾಗಿ ಇರುವೆವು.” ಎಂದು. ||೬೧|| ಲೌಕಿಕಾರ್ಥವಾಗಿ
ತೋರಲು ತಾವು ಶ್ರೀಶೈಲಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಕಥೆಯುಂಟು. ಎಂದು ಸಿದ್ಧನು
ನಾಮಧಾರಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ||೬೨|| ಗುರುನಾಥನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಇರುವನು. ನಾವು ಗಾಣಗಪುರದಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಿರುವೆವು. ಎಂದು ಗಂಗಾಧರನ ಮಗನಾದ ಸರಸ್ವತಿಯು ವಿನಂತಿಸುವನು. ||೬೩||
ಯಾವ ಭಕ್ತ ಜನರು ಭಜಿಸುವರೋ ಅವರ ಬಯಕೆಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗುವವು. ಸಂಶಯದಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅನು
ಮಾನಿಸಲಾಗದು. ತ್ವರಿತವೇ ಸಿದ್ಧಿಯುಂಟೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ||೬೪|| ಕಷ್ಟಸಾಯಾಸಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸುಲಭವಾಗಿ

ಸುಖವಾಗಿ ಬಯಕೆಗಳು ಕೈಗೂಡುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವೇ ಇದೆ. ||೬೫|| ಕಲ್ಪಲಿಸಿದ ಫಲಗಳೆಲ್ಲವು ಬೇಗನೆ ದೊರಕುವವು. ಧನಧಾನ್ಯ ಮೊದಲಾಗಿ ಪುತ್ರ ಫಲ ಸಹ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಬೇಗನೆ ಕೈಪಿಡವಾಗುವವು. ||೬೬|| ಈ ಗುರುಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹಗಲಿರುಳು ಮನೋ ಭಾವದಿಂದ ಓದಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಬಯಕೆಗಳೂ ಈಡೇರುವವು. ಎಂದು ಸಿದ್ಧನು ನಾಮಧಾರಕನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ||೬೬||

ಇತಿ ಶ್ರೀ ಗುರುಚರಿತಾಮೃತೇ, ಪರಮಕಥಾಕಲ್ಪತರೌ ಶ್ರೀ ನೃಸಿಂಹ ಸರಸ್ವತೃಪಾಖ್ಯಾನೇ ಸಿದ್ಧ-
ನಾಮಧಾರಕ ಸಂವಾದೇ, ಸಾರ್ವಭೌಮಸ್ಫೋಟಿಕ-ಶಮನ-ಐಶ್ವರ್ಯಾವಲೋಕನಂನಾಮ
ಪಂಚಾಶತ್ತಮೋಽಧ್ಯಾಯಃ ||

೫೧ ನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ | ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತೈ ನಮಃ | ಶ್ರೀ ಗುರುಭಿರ್ಯೋ ನಮಃ || ನಾಮಧಾರಕನು ಸಿದ್ಧಗುರುವನ್ನು ಕುರಿತು— “ಸ್ವಾಮಿ ! ತಾವು ಈಗ ನಮಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಮೈಲಂಭರಾಜನು ಶ್ರೀಗುರುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಿದ್ದನು. ||೧|| ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರಳಿ ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು ಎಂದು. ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ನಮಗಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಶ್ರೀಗುರುಚರಿತ್ರೆಯು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಕರುಣಾವಚನವು. ಅದು ತಂದಿಂದ ತುಂಬಿದೆ” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದನು. ||೨||